

SPiRiT
ANiMALS™

VZESTUP A PÁD

ELIOT SCHREFER

FRAGMENT

Spirit Animals – Vzestup a pád

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Eliot Schrefer
Spirit Animals – Vzestup a pád – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

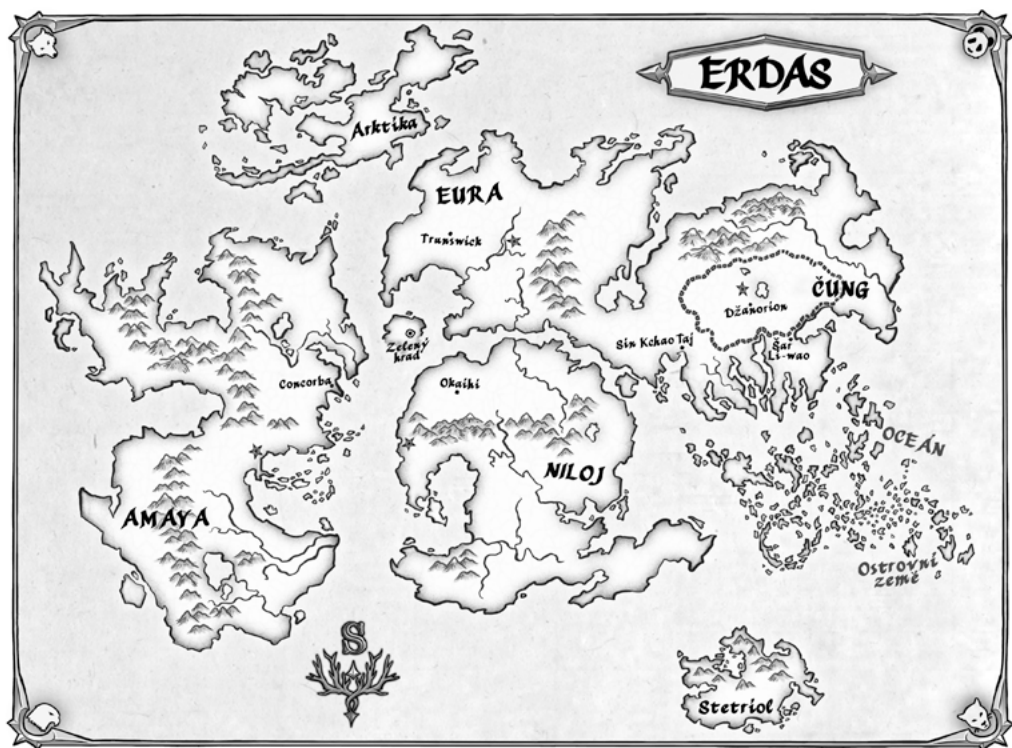
ALBATROS **MEDIA a.s.**

ASPIRIT ANIMALS™

VZESTUP A PÁD

Eliot Schrefer

 FRAGMENT

*Tuto knihu věnuji vám, Ombwe a Oshwe.
Dvěma šimpanzům, kteří mě chytli za srdce.*

– E. S.

ZAJATCI

B^{UCH!} Abeke s trhnutím procitla, celá rozechvělá. Nejdřív si myslela, že se jí ten zvuk jenom zdál. Ale pak ho uslyšela znovu.

BUCH!

Vyskočila a málem si rozrazila lebku o strop. Řetěz, jímž měla spoutaný kotník, ji strhl zpátky k Mej-lin, která se také vzbudila.

„Co je?“ zeptala se Mej-lin a zašátrala do tmy.

Abeke si rozespale vzpomněla, kde jsou: uvězněné v cele korábu, který míří do tábora dobyvatelů v jižní Niloji. Už jednou se na podobné lodi plavila – tehdy však byla čestným hostem. Dostala lůžko vystlané peřím, zrcadlo ve zlatém rámu a mohla se volně pohybovat po palubě. Nebyla zamčená v těsném a temném zajištěném prostoru hluboko v útrobách korábu, kde skřípání lodních trámů doprovázelo cupitání krys.

Dobyvatelům ani takové uvěznění nepřipadalo dostatečné, a proto Abeke a Mej-lin připoutali k sobě za kotníky.

„Hlasy,“ vyhrkla Abeke šeptem. „Někdo sem jde. Vstávej!“

Mej-lin se elegantně zvedla. Dokonce i s řetězem a těžkým okovem na noze se dokázala pohybovat úplně tiše. I když byla spoutaná a zlomená, zachovala si duši válečnice.

Za jiných okolností by si dívky světlá svíčky ve dveřích snad ani nevšimly, ovšem po tolika dnech pobývání v naprosté temnotě Abeke oslepilo. Když si její oči na světlo přivykly, spatřila u vstupu nějakého chlapce. Byl vysoký a dobře stavěný, měl bledou pleť a omluvný pohled v přívětivých očích. Šejn.

Přestože Abeke nikoho z dobyvatelů neměla v lásce, věděla, že Šejn je tím jediným, koho by při dobré vůli mohly nazývat spojencem. Pouze on jim během dlouhé plavby nosil jídlo a čerstvou vodu k pití. Bez něj by zemřely.

„Jste obě v pořádku?“ zajímal se Šejn. Hovořil milým tónem, nicméně Abeke si byla dobře vědoma, že se mu u pasu blýská šavle a že nad nimi má velkou moc. Pořád byl jedním z jejich vězňitelů. A navíc dokázal přivolat zlé spirituální zvíře, rosomáka. Abeke si byla jistá, že za jiných okolností by si s ním její leopardice Uraza hravě poradila, ovšem rosomáci byli ideálně stavěni pro boj v těsných prostorách, kdežto Uraza nikoli.

„Tak v pořádku, jak to v těchto podmínkách jde,“ odvětila úsečně a významně zařinčela řetězy.

„Vážně mě to moc mrzí,“ povzdychl si Šejn. „Říkal jsem jim, že okovy nejsou nutné.“ Odmlčel se a zvedl oči ke stropu. Seshora se ozývaly skřípavé zvuky. „Ale váš čas

v podpalubí je stejně u konce. Dorazili jsme na naši základnu.“

Abeke přimhouřila oči. To snad čekal, že se jí uleví? V lodi se jí nikterak nelíbilo, věděla však, že na základně dobyvatelů je nečeká nic lepšího. Chystali se je obě obětovat obrovské kobře Gerathon? Nebo ji chtěli přinutit vypít odporovou Žluč, aby se z ní stala loutka a Gerathon ji mohla ovládat, stejně jako ovládá Mej-lin?

Abeke se snažila zachovat klid, ale když si vzpomněla na ten den u Mulopovy jeskyně, probleskly jí hlavou děsivé obrazy: Mej-lin jí bolestivě zarývá prsty do kůže a táhne ji na kamenitou pláž. Pak ji tvrdě přetáhla bojovou holí přes hlavu, když se snažila vyprostit. Svět potemněl...

„Naši základnu?“ podivila se Abeke, když tu vzpomínku zaplašila. „Komu patřila předtím, než ji zabrali dobyvatelé?“

„Je to palác jednoho z pánů nilojských stepí,“ povzdechl si znovu Šejn. „Poslyš, nejsem pyšný na to, že jsme někoho vystrnadili z domova. Ten pán pořád žije a já se snažím dohlížet na to, aby se Nilojcům, kteří tu pracují, nic nestalo a měli dostatek jídla. Pokouším se zajistit jim co možná nejlepší živobytí.“

Abeke si zkřížila ruce na prsou a zamračila se na něj.

„Prosím, nedělej mi potíže, Abeke,“ sklopil Šejn oči. „Kvůli sobě i kvůli Mej-lin.“

Abeke se ohlédla k Mej-lin, která téměř neznatelně přikývla. Pokud by jim Šejn měl být někdy k užitku, bude lepší udržet si ho na své straně a pokusit se získat co nejvíce informací.

„Dobře,“ přikývla Abeke. „Půjdem s tebou, Šejne. Veď nás.“

Se spoutanými kotníky se po žebříku lezlo dost těžko. Abeke postoupila o příčku výš, počkala na Mej-lin a pak udělala další krok. Konečně se dohrabaly až ven. Na denním světle Abeke musela zavřít oči a po tvářích jí tekly slzy.

Šejn tam na ně čekal a silnými rukama jim oběma pomohl přes poslední příčku a usadil je na palubu.

Trvalo dlouho, než si Abeke na světlo zvykla. Pak zalapala po dechu.

Paluba se hemžila dobyvateli, kteří postupně odplouvali na člunu k pobřeží. Vojáci na sobě měli uniformy s jednoduchou koženou zbrojí a prsním pancířem dočerna naleštěným olejem. Tohle nebyla zbroj pro parádu. Byla určena k boji.

K boji s Nilojci, pomyslela si Abeke hořce. K boji s lidmi, kteří brání své domovy.

Jen kousek od nich stál Zeríf, který Abeke kdysi namluvil, že když se přidá k němu, postaví se na stranu dobra. Stále měl pohledný, ostře řezaný obličej a krátce střižené vousy. Vedle něj Abeke zahlédla ženu, kterou neviděla od výpravy na sever: Rolanovu matku Aidanu. Nebyla sice spoutaná, i tak ovšem vypadala trochu jako zajatkyň – propadlé tváře, unavené oči. Abeke byla poprvé ráda, že Rolan není nikde poblíž. Kdyby matku viděl v takovém stavu, mohlo by ho to zničit.

To však nebylo všechno. Vedle Aidany stála neznámá dívka. Byla vysoká a bledá, s velkýma očima a úlisným úsměvem. Měla na sobě oděv z černé kůže ověšený proužky slonoviny tak, aby připomínaly pavoučí nohy. Šlehla po-

hledem po Abeke a Mej-lin a pak se podívala na Šejna. Když mluvila, sotva pohybovala rty. „Tohle jsou ty můry, které jsi tak dlouho chytal do sítě, bratře? Jsem zklamaná.“

Bratře! Abeke se zaměřila na dívčinu ostrou bradu, vystouplé lícní kosti a husté světlé vlasy a musela uznat, že jsou si podobní. I Šejnova sestra patřila k Označeným: na rameni jí seděl pavouk velký jako racek. Nafouklý zadeček se žlutými pruhy byl jasným varováním, že pavouk je jedovatý.

Šejn vypadal, že ho sestřina slova zasáhla, pak však posměšně odvětil: „Drino, co kdyby ses nám pochlubila, kolikrát jsi prohrála se Strážcem Zeleného hradu? Nebo o tom radši nechceš mluvit?“

Šejn řekl do živého. Tentokrát nasadila ublížený výraz Drina, ale když si všimla, že Zeríf se dívá, zpupně nadula tváře. Abeke vycítila, že bez Zerífa by tento sourozenecký rozhovor probíhal jinak.

„To stačí!“ vyštěkl Zeríf, ještě než Drina stihla odpovědět. „Vítězství v Niloji máme na dosah ruky – není nutné dohadovat se jako děti.“

Abeke kradmo pohlédla na Mej-lin – neshody mezi dobyteli by jim třeba mohly být nějak k užitku. Ale Mej-lin nehnutě seděla na palubě s rukama položenými na kolenou a očima zavřenými. Nic nevnímala.

Čtyři dobyvatelé – Šejn, Zeríf, Aidana a Drina – shlíželi na dvě zajatky. Právě v tom okamžiku vyšlo zpoza mraků slunce a Abeke proti světlu nemohla rozeznat jejich obličej. Staly se z nich jen čtyři tmavé siluety tyčící se nad spoutanými děvčaty. Cítila se proti nim tak strašně bezbranná.

„Moc nebezpečně nevypadají, co?“ poznamenal Zeríf. „Ale mně bylo od první chvíle jasné, že od Abeke nám nic nehrozí. Dokonce i její otec z ní byl zklamaný. Teď bude nejspíš ještě zklamanější, když je Okaihi v samém středu dobytého území.“

V Abeke se vzedmul známý pocit bezmocné zuřivosti. Jako by se vrátila do vesnice a Soama jí znovu vypočítávala všechny její vady na kráse. Soama ze všeho nejvíc toužila cítit se krásná a nejjednodušší způsob, jak toho dosáhnout, bylo přimět Abeke, aby se cítila ošklivá. Tehdy se naučila přijímat to s naprostým klidem a stejně reagovala i teď. Současně však měla chuť propustit Urazu a dívat se, jak Zerífovi trhá hrdlo. Jenže dobyvateli u nohou seděl jeho šakal. Zvíře mělo ostražitý pohled a funělo s otevřenou tlamou, v níž se bělaly ostré zuby. Pavouk na Drinině rameni se krčil, jako by se chystal ke skoku. Útočit v takové situaci by bylo bláhové.

„Vstaňte,“ rozkázal Zeríf.

Abeke zaváhala, ale Mej-lin se s řinčením řetězů zvedla. V obličeji měla pořád ten prázdný výraz. Abeke se ulekla, že ta osoba vedle ní vůbec není Mej-lin a že její kamarádka je opět v moci Gerathon. Pak si ale všimla, že Mej-lin má ruce zaťaté v pěst.

„A teď,“ usmál se Zeríf krutě a založil si ruce na prsou, „zpátky na kolena.“

Abeke pohlédla směrem k Šejnovi, který se zdál být Zerífovým sadismem vyvedený z míry. Mej-lin se chvěla jen těžko potlačovanou zuřivostí. *Nezkoušej útočit*, prosila ji Abeke v duchu. *Teď na to není vhodný čas.*

„Řekl *na kolena!*“ Drina vykopla nohu. Byla rychlá, mnohem rychlejší, než by Abeke čekala. Jako by měla úplně stejné reflexy jako její pavouk. Než Abeke došlo, co se děje, už s Mej-lin obě klečely. Tvrdě narazila bradou do paluby a v ústech ucítila chuť krve.

„Drino!“ ozval se Šejn. „Nech toho.“

Během dlouhého ticha, které následovalo, měla Abeke zavřené oči. Překvapilo ji, jak lítostivým hlasem nakonec Drina odpověděla: „Promiň, bratře.“

Zeríf se zachechtal. „Gar chce, abychom je dopravili na břeh, ale bohužel neřekl *jak*. Když jsme se naposledy setkali, Abeke se pokusila probodnout mi srdce šípem. Mám právo je potrestat. Takže jsem rozhodl, že poplavou.“

Šejn začal protestovat, ale nikdo ho neposlouchal. Někdo Abeke tvrdě kopl do zad a ona se kutálela po palubě. Na okamžik ji zastavil řetěz, jímž byla připoutaná k Mej-lin. Pak uslyšela ránu a heknutí, jak Zeríf nakopl i Mej-lin. Slyšela, jak její kamarádka klouže po podlaze a padá. Přes palubu.

V zoufalé snaze něčeho se zachytit Abeke zašátrala po prknech paluby, jenže nahmatala jen hrst třísek. V uších jí zněl křik Mej-lin, která ji táhla za sebou. Ještě než sklouzla přes okraj a ocitla se ve vzduchu, spatřila Šejnův vyděšený výraz. Uslyšela šplouchnutí a vzápětí sama dopadla na vodní hladinu.

Sevřel se jí žaludek a do úst se jí nahrnula slaná voda. Těžký řetěz ji táhl do hlubin. Instinktivně se drala k povrchu, jenže i když zabírala vši sílu, stěží se jí dařilo zabránit tomu, aby klesala ještě hlouběji. Mej-lin zmizela někde v hloubce a táhla ji za sebou.

Konečně tah řetězu povolil a Abeke se podařilo vynořit hlavu na vzduch. Zoufale plácala rukama do vody, jen aby se znovu nepotopila. Očima plnýma slané vody spatřila, že Mej-lin je vedle ní a stejně jako ona se snaží udržet nad hladinou. Cítila, jak jí ochabují svaly. Ještě pár okamžiků a neudrží se, opět zmizí pod vodou.

Mej-lin lapala po dechu, řetěz se jí zdál být těžší a těžší. Abeke nemohla plýtvat energií na to, aby se rozhlížela kolem sebe, ovšem někde v dálce slyšela, jak Šejn volá o pomoc. Drina křičela na Zerífa, dokonce i v jejím hlase zaznívala panika.

Šejn zařval přes palubu: „Abeke, plavte ke břehu! Plavte ke břehu! Není to daleko.“

Abeke se v zoufalství zadívala na břeh. Šejn se mýlil. S tím těžkým řetězem na nohou a slanou vodou v plicích se ta vzdálenost zdála nepřekonatelná. Byla to však jejich jediná naděje.

„Mej-lin!“ křikla. „Tohle může být naše šance!“

Za Drinina vřeštění a Šejnova hulákání se Abeke dala do plavání. Nohy ji tak bolely vyčerpáním, že měla pocit, jako by jí hořely. Mej-lin konečně chytila její tempo a plácala se vpřed spolu s ní. I ona křičela námahou. „No tak, Mej-lin!“ povzbuzovala ji Abeke. „My to zvládnem!“

Navzdory svému odhodlání plavala čím dál pomaleji. Řetěz jí nelítostně táhl nohy ke dnu a ona si s každým přerývaným nádechem lokla slané vody. Mej-lin ji chytila v podpaží a pokoušela se udržet ji na hladině, jenže bylo pozdě. Voda se nad ní zavřela.

A pak se nohama dotkla dna.

Písčina!

Mej-lin se postavila vedle ní a rozesmála se úlevou. Mořská voda jim sice sahala až ke krku, ale už se netopily. Dlouho jen oddechovaly a odpočívaly.

Mej-lin se ohlédla k lodi. „Zeríf je blázen,“ prskala. „Dobyvatelé nás jistě chtějí živé, jinak by nás zabili už v Ostrovní zemi. Tak proč teď riskoval, že se utopíme?“

„Málem jsem ho zabila,“ odvětila Abeke rozrušeně. „Řekla bych, že taková věc člověka dost naštvě. Teď ale máme jiné starosti, Mej-lin, podívej!“

U břehu se samotné moře dalo do pohybu. Příboj před nimi rozdělila ohromná silueta. Abeke si nejprve myslela, že je to velký kámen hnáný vlnami. Pak ovšem zahlédla pod hladinou ocas pokrytý šupinami. Necelých deset metrů od nich se ve vodě zastavil obrovský krokodýl a zíral na ně.

Od břehu se brodila vodou vysoká postava ve zbroji a s rohatou maskou na obličeji. Muž došel až ke krokodýlovi a položil mu ruku na tlamu. Zkřížil si svalnaté ruce na prsou a zadíval se na vyčerpané Zelenopláštnice na písčině.

Čekal tu na ně sám generál Gar, vůdce dobytých. Požírač.

OKAIHÍ

ROLAN TUŠIL, ŽE VÝPRAVA PŘES NILOJ ZA ZLATÝM LVEM Cabarem se promění v boj o přežití v nehostinném prostředí, nicméně utěšoval se tím, že tam bude horko. Jako v Concorbě, kde vyrostl. Během dne se všichni hodně potili – on sám měl tuniku posetou slanými skvrnami. Jenže teď, po západu slunce, se celý třásl. Byl rád alespoň za to, že se ramenem dotýká Conora. Jako by to bylo jediné místo na těle, kde mu nebyla zima.

Byl to krásný večer, o to by se nepřel. Proti obloze poseté hvězdami se rýsovaly siluety štíhlých stromů kývajících se ve větru. Tárik vyhlásil zastávku na písčném svahu nad malou vesnicí, kde byli kryti jen nízkým suchým křovím. *Okaihi možná padlo do rukou dobyvatelů, varoval je Tárik. Měli bychom vesnici chvíli pozorovat a přesvědčit se, kdo se tu kolem pohybuje.*

Doposud nikoho v okolí nespapřili. Jakmile je večer obešel svým chladným hávem, začaly Rolana silně vábit načer-

venalé ohně na druhé straně palisády. I kdyby se nakonec ukázalo, že jsou obklopené nepřáteli, určitě by ho zahřály.

Existovala pravděpodobnost, že Okaihi skutečně padlo do rukou dobyvatelů. Ve všech vesnicích, které doposud navštívili, byli náčelníci buď pobiti, nebo příslibili dobyvatelům podporu výměnou za ochranu. Tárik chlapcům vysvětlil, že tato „ochrana“ ve skutečnosti znamená, že nepřítel nenutí děti z vesnice vstoupit do armády a zabaví pro své účely jen polovinu úrody.

Ačkoli Okaihi vypadalo klidně, už se naučili obezřetnosti. Předchozího dne přišli k náčelníkovi jedné vesnice a vmžiku je obklopilo šest dobyvatelů, z nichž jeden měl po boku obzvlášť zákeřného rysa. Rolan se dotkl obvázané rány na předloktí. Mej-lin by předstírala, že ji ta jizva odpuzuje, ale on si pomyslel, že by ho za ni tajně obdivovala.

Mej-lin. Kde je jí asi konec?

Kéž by to jen věděl. Výprava do Ostrovní země skončila smrští událostí. Nakonec našli Mulopa, který jim ochotně předal svou korálovou chobotnici a objasnil jim, proč Požírač tak dychtí po talismanech Velkých strážců – chystá se vysvobodit opičáka Kova ze žaláře.

Ale pak se to všechno zvrtno. Rolana pořád ještě strašil ten pohled Mej-lininych očí, když se obrátila proti nim. Ještě horší však bylo, že stejný měla i jeho matka Aidana, když se sama ocitla v moci Gerathon. Už dvakrát ho málem zabili lidé, na nichž mu záleželo, a navíc musel jejich prostřednictvím pohlédnout do očí velké kobře.

Potrásl hlavou a pokusil se opět zaměřit pozornost na palisádu Okaihi. Jenže vidina posedlé Mej-lin, která s ne-

přítomným výrazem táhne Abeke za dobyvateli, se mu neustále vracela na mysl. Jako by se mu svět snažil dokázat: *Znovu a znovu tě budou opouštět. Mít tě rád je prokletí.*

Kdykoli zahlédl proti mrakům, spoře osvětleným měsícem, stín Essix, jeho trápení trochu polevilo. Alespoň soko-lice stála na jeho straně – a dokonce se občas začínala cho-
vat, jako by jí na něm záleželo. Nebýt jí, možná by nedokázal ve svém úkolu pokračovat. Ale také nebýt Táríka – starší Zelenopláštník je vedl stále hlouběji do obsazené Niloje, přestože ho ztráta Mej-lin a Abeke hluboce zasáhla. Možná víc, než si mohl dovolit dát najevo.

„Poslyš, Rolane,“ oslovil ho Conor. Rolan sebou polekaně trhl, když uslyšel jeho hlas. Jeho nejlepší kamarád s klidným a důvěřivým očima vypadal, že si o něj dělá starosti. „Jsi v pořádku?“

„Jo,“ přisvědčil Rolan a zavrtěl se. „No, vlastně je mi hrozná zima. A mám v trenkách písek. A taky se trápím. Ale jinak se mám skvěle.“

„Klidně můžeš...“ začal Conor, ale pak se odmlčel a odkašlal si. „Víš, napadlo mě, že bychom o tom, co se stalo, měli spolu mluvit co nejvíc.“

„To nemůžeš myslet vážně,“ odtušil Rolan. „Jsme na ob-sazeném území, snažíme se vystopovat jeden z posledních volnejch talismanů, a ty si děláš starosti s *pocity*?“

Tárik, který ležel na břiše vedle Conora, se natáhl a polo-žil Rolanovi ruku na rameno. „Vlastně tím chceš říct, že s Conorem souhlasíš,“ zašeptal. „Že bychom si měli připo-mínat, že to nebyla Mej-linina chyba. Nebyla a není. A my ji i Abeke najdeme. Ale je v pořádku, že jsi z toho rozrušený.“

Já sám se pořád nemůžu smířit s tím, že padly do zajetí. Na druhou stranu nemůžeme předstírat, že se to nestalo.“

„Pro lásku Mulopovu!“ vyhrkl Rolan. „Vy *oba*? Nechce se mi věřit, co to tady poslouchám. Táriku, to bych od tebe nečekal.“

Tárik přitlačil Rolanovi dlaň na pusu.

„Hmmf,“ bručel Rolan a snažil se vykroutit ze Zelenopláštěnkova sevření. „Mmmf!“

„Pšt,“ zašeptal Tárik a znovu se zaměřil na vesnici.

„Jo!“ připojil se Conor. „Pššt, Rolane.“

Tárik druhou rukou zacpal pusu Conorovi. „Tamhle jsem zahlédl nějaký pohyb. Vzadu vpravo, u palisády. Nic moc ale nevidím. Rolane, mohl bys...“

„Jdu na to,“ řekl Rolan. Nebo spíš „hmjdnt,“ protože měl pořád ústa zakrytá dlaní. Jakmile ho Tárik pustil, Rolan se v duchu spojil s Essix, která kroužila vysoko nad palisádami.

Tento trik se naučil během putování přes Niloj. Jednoho dne se zadíval k nebi a pomyslel si: *Jaké by to bylo, dívat se na savanu odtamtud?* Vtom se zhrozil, protože se mu zcela zatmělo před očima. Po chvílce paniky zahlédl světlo a na jednu zase viděl.

Teprve v tu chvíli skutečně zpanikařil.

Protože spatřil svět z výšky tří set metrů. Díval se na něj Essixinýma očima. Nějak se jí podařilo vzít jeho mysl do spárů jako pouštní myšku a teď s ní plachtila nad savanou. Teprve po několika dalších pokusech přestal křičet a dokázal si ten pocit vychutnat.

Sokolice měla oči po stranách hlavy, a tak to první, co Rolana zarazilo, bylo její široké zorné pole. Viděl nahoru,

dolů i na obě strany. Současně dokázal vnímat žlutý měsíc, lesy na severu, močály na západě i poletuchy poskakující z větve na větev. Pohled sokolice se ani na okamžik nezastavil, neustále kmital mezi travnatými plochami a budovami. Essix byla na svůj zrak zvyklá, ovšem Rolan se cítil, jako by s otevřenými očima padal dolů z kopce. Z toho nepřetržitého pohybu se mu svíral žaludek. Přesto něco upoutalo jeho pozornost. Něco velikého.

„Je tam slon,“ hlásil. Pořád se díval sokolíma očima, už ale věděl, že když se hodně soustředí, může současně mluvit vlastními ústy. „Tlačí se na palisádu.“

„Slon? Jako Díněš?“ zeptal se Conor, načež Brigán někde v pozadí ostražitě zavrčel.

„O hodně menší než Díněš – je to normální slon.“

Essix zavřískla do noci a začala kroužit přímo nad slonem. „On... naráží do hradby, jako by se snažil probourat si cestu,“ pokračoval Rolan v hlášení. „Něco ho vyděsilo.“

Conor zamručel. „Jsou s ním nějací dobyvatelé?“

„Ne,“ odpověděl Rolan a vlastníma očima pohlédl na Conora, který pátral ve stínech. „Je sám.“

Conor chtěl něco říct, ale pak zmlkl, když se ozvala ohromná rána.

„Počkejte,“ vyhrkl Rolan. „Ještě jednou se kouknu Essixinými očima.“

„To není nutné,“ zastavil ho Tárík, který mžoural do tmy. Stál v příkrčeném postoji, v ruce držel zahnutý meč a celé tělo měl napjaté. „Je dost jasné, co se stalo. Ten slon zboural palisádu. Nejspíš je to loutka dobyvatelů omámená Žlučí. Okaihi je v ohrožení.“

„Jdeme,“ obrátil se Conor k Briganovi. Vlk ještě před minutkou podřimoval s hlavou na tlapách, teď ale stál v pozoru a tiše vrčel. „Je čas vydat se Okaihi na pomoc.“

„Nemyslíš, že bychom se tomu šílenému slonovi měli radši *vyhnout*?“ namítl Rolan.

Conor, Tárík, a dokonce i Brigan se na něj zle zamračili. „No jo,“ odfrkl si Rolan a začal se sbírat ze země. „Vždyť už jdu. Stejně už mi do nohavic lezli termity.“

Jak se kradli z kopce směrem ke zdroji hluku, z vesnice se ozývaly výkřiky reagující na slonův postup vesnicí.

Když se dostali až k palisádě, zjistili, že hradba je rozdupaná. Všude se povalovaly klády a provazy. Z druhé strany Okaihi se ozvala další hlasitá rána a Brigan se přikrčil a zavrčel.

„Zdá se, že náš slon si našel cestu ven,“ podotkl Rolan.

„Pokud Abečina vesnice skutečně padla do rukou dobyvatelů, tohle je pro nás vynikající příležitost, kterou bychom měli využít,“ přemítal Tárík. „Měli bychom co nejrychleji najít Činwe. Je to věrná Zelenopláštnice a navíc se účastnila Abečina nektarového obřadu. Mohla by nám pomoci pochopit, co se tady vlastně děje, a také nám ukázat cestu ke zlatému lvu Cabarovi.“

Vyrazili kupředu, ale Tárík zvedl ruku, aby je zastavil. „Hlavně si dávejte pozor na dobyvatele. Nerad bych přišel ještě o vás dva.“

Když se plížili do vesnice, Rolan cítil, že je Essix hlídá z nebe. Brigan vypadal ve světle měsíce jako obr, ale Rolan se příliš nebál, že by je kvůli němu měl někdo spatřit – po dobyvatelích nebylo ani vidu ani slechu. Celá vesnice byla vlastně až strašidelně tichá. Ti, kdo před chvílí křičeli, se

bud' rozeběhli za slonem, nebo se vrátili domů. Všude vládlo ticho a tma, jen stébla trávy šustila ve větru.

Jak postupovali vpřed, Rolan v čele skupinky se nemohl zbavit pocitu, že je někdo sleduje. Nahlížel do jednotlivých chýší, ale nikde nikdo. Došel až k ohništi, kde se slon nejspíš konečně vymotal ze zbytků opevnění. Všude se považovaly úlomky dřeva a kusy provazů. Rolan strčil špičkou boty do jednoho prkna a napůl čekal, že na něj zespodu něco vyskočí. „Conore,“ řekl nakonec, „necítíš nějaký...“

Najednou se Rolan ocitl na zádech a na krku ucítil ostrou špičku klacku. Instinktivně ho odstrčil, ale klacek byl vmžiku zpět a tlačil mu přímo na průdušnici. „Pomoc!“ podařilo se mu vykřiknout, byť zbraň jeho hlas utlumila. Teprve potom zjistil, kdo se to na něj vrhl.

Byla to vyhublá holka, o něco mladší než on sám.

Rolan spatřil, že Tárik a Conor se plíží k útočnici, oba příkrčení a připravení po ní skočit, jakmile učiní nějaký nebezpečný pohyb. Brigan vedle Conora výhrůžně zavrčel, až se z toho zvuku Rolanovi naježily chloupky na ruce – a to věděl, že vlk stojí na *jeho* straně.

Jenže dívka vypadala, že se nebojí. Upřeně se mu dívala do očí a Rolan v jejím pohledu spatřil povědomou lhostejnost, která říkala „co by se mi tak ještě mohlo stát?“. Znal ji od sirotků žijících v ulicích Concorby. Ta holka si prošla velkým utrpením.

„Nepřišli jsme ti ublížit,“ ozval se Tárik zezadu. „Nemusíš mu vyhrožovat.“

Dívka dál nekompromisně hleděla na Rolana a Tárika si ani nevšimla.

Rolan chtěl něco říct, jenže klacek ho pořád tlačil do krku. Nemohl nic než vytřeštěně hledět útočníci do očí.

„Jsme přátelé Abeke,“ pokračoval Tárík. „Žila dřív tady ve vesnici. Znáš ji?“

Divošce maličko zajiskřilo v očích. Pootočila hlavu a klacek přestal Rolana tolik tlačit do krku.

„Povíš nám, kde najdeme Činwe? Musíme s ní mluvit.“

Dívka se znovu otočila k Rolanovi.

„Jak se jmenuješ?“ zachrčel a promnul si krk.

„Irtike,“ zamumlalo děvče.

„Irtike,“ zopakoval Rolan. „Povíš nám, kde je Činwe?“

„Je mrtvá,“ zašeptala dívka. Konečně Rolana pustila, couvla a trochu se uvolnila, dál ale svírala v ruce klacek. „Dobyvatelé ji zabili, když bránila vesnici při jejich prvním nájezdu. Pohřbili jsme ji na konci posledního období dešťů.“

Tárík svěsil hlavu. „Je mi to moc líto. Byla to silná, milá žena. Vesnice musí být její ztrátou hodně zasažena.“

„Patří teď Okaihi dobyvatelům?“ chtěl vědět Rolan, který se mezitím vyhrabal na nohy.

„Ne,“ odvětila dívka šeptem. „Když náš náčelník padl při obraně vesnice spolu s Činwe, novým náčelníkem se stal Poyalo, Abečin otec. Od té doby tvrdě pracuje na tom, aby nás dobyvatelé nechali na pokoji. Už nám nemají co vzít. Přišli jsme o celou úrodu.“

„Kde je Poyalo?“ zajímal se Tárík.

Irtike ukázala na chýši na druhé straně ohniště, která se nijak nelišila od ostatních.

„Děkujeme,“ řekl Rolan. Když se otočil k přátelům, aby se poradili, cítil v zádech její spalující pohled.

Tárik chmurně zakroutil hlavou. „Činwe byla schopná a odvážná bojovnice se silným pakoněm po boku. Jestli nás někdo mohl bezpečně dovést ke Cabarovi, byla to ona. Jestli i ona padla...“

„Nějak si poradíme,“ přerušil ho Conor. „Jsi ten nejlepší válečník ze všech Zelenopláštníků.“

„Tvoje důvěra mě těší,“ pousmál se Tárik. „Ale já doufal, že tady najdeme spojení. Když jsme teď přišli o Mej-lin a Abeke a Činwe je mrtvá... Ztratili jsme tolik dobrých bojovníků. Tolik přátel.“

Tárik po chvíli odhodlaně zvedl hlavu, jako by v sobě našel nějaké skryté zbytky kuráže, a zamířil k Poyalově chýši. Rolan zaslechl šustot a ucítil na rameni dotek Essixiných pařátů. Pohladil ji po noze. K jeho překvapení ho za to láskyplně štípala.

„V této oblasti je zvykem, že náčelníkovi představí hosta jiný obyvatel vesnice,“ řekl Tárik. „Jenže když tu není Činwe, nevím, kdo představí nás.“

Rolana něco bodlo do zad. Polekaně vyskočil. „Jauvajs!“

Když se otočil, spatřil drobnou postavu s teď už známým vážným očima.

„Já vás představím,“ nabídla se Irtike. Odhrnula si copánky z obličeje a uhladila si bederní roušku okolo štíhlých boků.

Conor vyprskl smíchy. „Vypadá to, že máš novou kámošku.“

Rolan se na Conora zamračil. Chystal se vychrlit na něj něco o holkách, které se plíží za ostatními a bodají je oštěpy.

„Děkujeme, Irtike,“ vložil se do toho Tárik. „Je to pro nás čest.“

Irtike kývla a ladně doběhla k náčelníkovu obydlí. Něco zavolala v místním jazyce a čekala na odpověď. Když se za okamžik ozval mužský hlas, Irtike odhrnula těžký závěs spletený z travin a mávla na Zelenopláštníky, ať jdou dovnitř.

Chýše, zvenčí tak nenápadná, byla ve skutečnosti hodně prostorná. Nad ohništěm v jejím středu visel železný kotlík, z něhož se linula vůně bylinek, smetany a oříšků. U jedné stěny stálo několik truhel a na druhé straně dlouhý stůl prostřený k prostému jídlu. V zadní části chýše stál muž, o němž Rolan předpokládal, že to je nový náčelník a Abečin otec Poyalo. Okolo hlavy měl omotaný dlouhý pás červené látky zdobené korálky. Vedle něj spatřili nějakou dívku, nepochybně Abečinu sestru.

Abeke kdysi říkala, že Soama je ta krásnější sestra, ale Rolan to tak neviděl. Nalíčené rty, blýskavá korálková ozdoba na čele, ta dívka jednoduše vypadala... nazdobeněji než Abeke. Podobné věci na Rolana velký dojem nedělaly.

Irtike něco pošeptala Poyalovi, který vážně přikývl, ale nepřestal se mračit. Když ukázal na nízkou stoličku z vrbového proutí, Irtike ostýchavě sklonila hlavu a posadila se na ni.

„Buď pozdraven,“ promluvil Tárík jako první. „Jsme...“

Soama sykla a Tárík zmlkl. Všichni se navzájem prohlíželi. *Trapas*, pomyslel si Rolan. Irtike upírala nasupený pohled do země. Rolan ji napodobil a začal si prohlížet proutěnou rohožku u svých nohou.

Konečně Poyalo promluvil. „Teď smíte přednést svůj požadavek.“

„Jmenuji se Tárik a tito mladí válečníci jsou Conor a Rolan. Jsme Zelenopláštníci a neseme vám zprávy o vaší dceři. Abeke...“

„A tamhle jsou Velcí strážci Brigan a Essix,“ přerušil ho Poyalo. „Moje dcera také přivolala Velkého strážce. Leopardici Urazu.“

„To bezpochyby,“ přisvědčil Tárik se strnulým úsměvem. „Což předznamenalo výjimečný čas. Vlastně bych si s vámi rád promluvil právě o vaší dceři.“

Ale Poyalo varovně zvedl prst. „Když má dcera přivolala Urazu,“ namítl, „učinilo ji to výjimečnou. Náš kmen žil už celé roky bez vyvolávače deště a my doufali, že Abeke bude příští vyvolávačkou. Jenže pak ji odvedli Zelenopláštníci. Vy jste nám ji odvedli.“

„Promiňte,“ ozval se Rolan. Přestože sám nebyl Zelenopláštník – ani náhodou neměl chuť strávit celý život plněním něčích rozkazů – rozčilovalo ho, jak se Poyalo plete. Abeke *neodvedli* Zelenopláštníci. Byl to Zeríf, který se za Zelenopláštníka jenom převlékl.

Přesně to se Rolan chystal říct, ale Poyalo ho umlčel zvednutím ruky. To v Rolanovi jen vyvolalo touhu mluvit ještě hlasitěji, ale pak si povšiml, jak mu Irtike nenápadně naznačila „nepleť se do toho“. Když si vzpomněl, jak sebevědomě mu do krku zabodla ostrý klacek, raději poslechl.

„Kdybychom měli vyvolávačku deště, měli bychom i déšť,“ pokračoval Poyalo. „Jenže vy Zelenopláštníci jste nám Abeke odvedli, a tak tu i nadále panuje sucho. Celá úroda nám uschla. Když dobyvatelé zaútočili, byli jsme vyhladovělí a zesláblí a brzy jsme přišli o předchozího náčelníka i o naši Zele-

nopláštnici Činwe. Jestli vám skutečně tak záleží na tom, aby dobyvatelé neovládli celou Niloj, pak jste nás možná neměli připravit o jedinou osobu, díky níž bychom zůstali silní. Jsme hrdý lid, je však jen otázkou času, kdy budeme nuceni se podvolit stejně jako mnoho ostatních. Jsem připraven udržet nezávislost Okaihi tak dlouho, jak to jen půjde. Ale jestli vy usilujete o záchranu Niloje, tak jste to zatím vzali za špatný konec.“

Proč se Poyalo ještě nezeptal na Abeke? Rolan už otevíral pusu, že se zeptá, ale Conor ho předešel. „Nechtěl byste slyšet o své dceři, lorde?“ zeptal se.

Poyalo se na Conora zamračil. „Používáš vznešené tituly, chlapče, ale v Niloji záleží jen na rozhodnutí náčelníka, kdo smí kdy promluvit.“

Rolan už jednou viděl, jak se urození povyšují nad Conora. Tehdy v Trunswicku ho mladý lord Devin umlčel stejným tónem a jeho mírný a jemný kamarád jen zostuzeně couvl. Jenže od té doby se hodně změnilo. Teď Conor zčervenal zlostí a zablýsklo se mu v očích. Dokonce i Brigan se naježil.

„Svolení mluvit jsi dostal *ty*,“ ukázal náčelník na Táríka.

„O Abeke vám povíme, až si to budete přát,“ zkusil to Tárík opatrně. „Ale teď byste měl vědět, že jsme byli svědky toho, jak nějaký slon zničil palisádu chránící vaši vesnici. Ten hluk jste jistě slyšel.“

Soama a její otec se na sebe podívali. „K podobné události nedošlo poprvé,“ řekl Poyalo. „Jenže v Okaihi zůstalo už jen pár zručných dospělých a já nemohu rušit jejich spánek. Musíme doufat, že dobyvatelé nevyužijí trhliny v palisádě, dokud ji neopravíme.“

„Já se obávám,“ opáčil Tárík, „že ten slon sem přišel právě jako součást plánu k útoku na vaši vesnici. Kde jsou dobyvatelé, tam jsou i zvířata, která se po nuceném vypití Žlučí proměnila ve zrůdy. Možná je i tento slon jejich loutkou. Odhaduji, že rozdupal palisádu právě proto, aby nepřítel mohl proniknout do vesnice.“

Poyalo se uchechtl. „Je to tak, toho slona určitě někdo ovládá. Ale ne dobyvatelé. O současnou situaci v Niloji toho víš méně, než si myslíš, cizinče.“

Rolan neodolal a zeptal se: „Co tím myslíte?“

Poyalo si povzdechl a chytil se za kořen nosu. „Asi se nic nestane, když vám to povím. Poslední dobou... naší vesnici prošlo hodně zvířat. Vždy přicházejí od severu a směřují k jihu. Každé rozumné zvíře by vesnici obešlo, ale tito tvorové jdou přímo za nosem. Přesunuli jsme chýše ze středu vesnice jinam, abychom ji uvolnili cestu a předešli dalším škodám. Sami dobyvatelé představují dost vážný problém, ale toho slona k nám neposlali oni. Ten nebyl posedlý Žlučí.“

„A kdo tedy stojí za podivným chováním těch zvířat?“ chtěl vědět Tárík.

Poyalo svěsil hlavu. Místo něj odpověděla Soama, hrdým, ale současně slabým hlasem, který prozrazoval, že to v poslední době neměla snadné. „Říká se, že je to vůbec první obyvatel Niloje, že tady žije už celé věky, mnohem déle než člověk. Je tak starý jako samotná savana. Mocný vládce, obrovský lev, který žije samotářským životem ve skryté oáze uprostřed jižní pouště. Nenávidí všechny lidi.“ Dívka ještě ztišila hlas. „Lev Cabaro.“

„Velký strážce,“ vydechl Conor.

„My hledáme právě Cabara!“ řekl Tárík. „Potřebujeme získat jeho talisman dřív než dobyvatelé. Nedávno jsme se dozvěděli, že chtějí s pomocí talismanů vysvobodit opičáka Kova ze zajetí. Jestli uspějí, jakékoli naděje na porážku dobyvatelů se rozplynou.“

„Zajímavé,“ odtušil Poyalo a zaujatě se naklonil dopředu. „Co máte v plánu?“

„Máme za sebou náročnou cestu přes Niloj a už teď nám chybí někteří důležití spojenci. Potřebujeme vaši pomoc, abychom se dostali dál, někoho, kdo nám pomůže vyjednávat s kmeny, přes jejichž území povede naše cesta. Potřebujeme někoho, kdo zná místní krajinu. Doufali jsme, že se k nám připojí Činwe...“

„Činwe je mrtvá.“

Tárík zasmušile přikývl. „To už víme od Irtike. Je nám té ztráty líto – vaší i naší.“

Poyalo si Irtike změřil přísným pohledem. „Tys s nimi mluvila? Tys je nepřivedla přímo ke mně?“

„Věřte mi, že nás nepřivítala zrovna objetím a polibky,“ odtušil Rolan.

Irtike odpověděla tichým hlasem a se vzdorovitě vystrčenou bradou. „Pověděla jsem jim jen o své matce.“

Činwe byla Irtičina matka! Není divu, že měla v očích ten lhotejný pohled, který Rolan znal od concorbských sirotků.

„Myslíte si, že byste nám mohl poskytnout několik schopných lidí?“ zeptal se Tárík. „Koneckonců, máme stejný cíl – na porážce dobyvatelů vám určitě záleží stejně jako nám.“

Rolan se s nadějí v očích podíval na Soamu. Ta však měla ruce pevně založené na hrudi a jinak krásný obličej křivila v úšklebku.

Poyalo zavrtěl hlavou. „Ne, náš cíl není stejný. Vzhledem k suchu a chaosu v Niloji jsem přišel o většinu *schopných lidí*, kteří v Okaihi žili. Dobytelé se v poslední době zaměřili na jiná místa jen proto, že my už nemáme co nabídnout. Jestli se dozvědí, že jsem vám pomohl, vrátí se a napadnou nás. Další útok bychom nepřežili.“

„Prosím,“ naléhal Tárik. „V sázce je osud celého Erdasu. Jestli dobytelé získají Cabarova zlatého lva, můžu vás ujistit, že to bude znamenat konec i pro Okaihi.“

„Moje dcera mi jednou napsala stejná slova, žvásty o osudu Erdasu!“ vyjekl Poyalo zlostně. „Tehdy mi sdělila, že se nevrátí. Už jste si toho vzali hodně. Já už Zelenoplášt-níkům neobětují vůbec nic.“

Tárik se zatvářil, jako by dostal facku. Od té doby, co Abeke s Mej-lin padly do zajetí, se opatrovník Zelenoplášt-níků zdál být menší a pohyboval se méně jistým krokem – jako by nesl břemeno, které je s každým dnem těžší a těžší. Rolan už se ho zbavil. Nakonec, všichni byli vyčerpaní. Ale teď to poprvé vypadalo, že Tárik je v koncích.

Ta představa Rolana vyděsila.

„Ani vás nezajímá, co se s Abeke stalo,“ vyčetl náčelníkovi Conor. Hovořil klidně a vyrovnaně, ale s přimhouřenýma očima. Brigán vedle něj zavrčel. S tím vlkem si opravdu není radno zahrávat.

V chýši na okamžik zavládlo napjaté ticho. Irtike kmitala pohledem mezi Conorem a Poyalem.